

ARGUMENT

Pentru mine, și probabil pentru mulți dintre cititorii săi, scrisul lui Dan Ciachir reușește să medieze, să arunce punți între planuri ale realității pe care vremurile tind să le facă din ce în ce mai divergente. Două sunt principalele sale teme: pe de o parte, raporturile dintre Biserică, cu toate aspectele ei de instituție divino-umană, și cultura laică, iar pe de altă parte relevarea continuității trecutului apropiat (perioada comunistă) sau mai îndepărtat (interbelic) cu prezentul. Aceste legături, paradoxale pentru o mentalitate care vede peste tot rupturi, discontinuități, nu sunt construcții dialectice, prin idei generale, ci creații în care trăirea proprie se menține proaspătă și este transmisă prin nuanțe de mare finețe și precizie. Cred că simțul nuanțelor, îmbibat de o muzicalitate specifică, oferă „formula” stilului lui Dan Ciachir. În felul acesta, el reușește să ne comunice în același timp descrierea pe cât posibil obiectivă a unui fapt și starea sufletească propice pentru a-l percepe ca fapt viu. Atât în eseurile sale pe teme teologice sau literare, cât și în evocări sau aforisme, Dan Ciachir pune în joc o hermeneutică ce urmărește înțelegerea prin (re)trăire a operelor, faptelor istorice, vieții persona-lităților, ideilor... Nu poți înțelege ceva, ne spune implicit sau explicit el, decât dacă devine viață în tine.

Ca cititor, nu-ți rămâne decât să te lași prins de farmecul textelor ce te poartă într-o călătorie în spațiu și timp, deopotrivă. Astfel, am călătorit și eu citind și recitind cărțile acestui autor, atipic și pentru că este un autentic scriitor creștin într-o cultură în care mulți dintre cei care se ocupă cu astfel de teme, specialiști sau nu, produc, ca să-l citez, doar „material didactic creștin”. Prin șansa de a-l întâlni și de a sta de vorbă am încercat să reluăm împreună călătoria spre orizonturile deschise de cărțile sale.

Din întâlnirea mea cu scriitorul și omul Dan Ciachir s-au născut atât întrebări și răspunsuri, cât și o stare de spirit, pe care aș defini-o ca fiind una a acceptării de sine, într-o lume, mă refer la cea românească actuală, înclinată mai degrabă să se nege pe sine. Alături de Dan Ciachir te simți bine că ești român, răsăritean și ortodox – iar asta fără „ajutorul” vreunei ideologii naționaliste, ci simplu, normal, firesc – fiindcă începi să înțelegi câte ceva din condiția de om trăitor în acest spațiu
6 dintre Orient și Occident. Când se produce o astfel de înțelegere – cum altfel decât în duhul Ortodoxiei? – efectul, pot mărturisi, este o stare de bucurie senină. Sper ca ea să răzbată și din convorbirile noastre¹.

¹ Aceste convorbiri au avut loc pe parcursul verii anului 2010. Întrebările pe care i le-am adresat au fost stârnite în general de lectura cărților sale. Din acest motiv cartea ar fi putut să fie împărțită în capitole intitulate *Pornind de la...*, în locul punctelor de suspensie aflându-se, evident, titlul cărții. Am preferat însă citate definitorii pentru profilul intelectual și viziunea de ansamblu a lui Dan Ciachir. Despre cărțile sale de eseuri am publicat în aceeași perioadă, în revista *Argeș* din Pitești, scurte cronici, pe care, cu mici modificări, le-am inclus aici, urmând ordinea publicării, care coincide cu aceea a discuțiilor.